U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **JP servis-AMS s. r. o.,** se sídlem Podkrušnohorská 432, Chudeřín, zast. Mgr. Ing. Václavem Špundou, advokátem se sídlem nám. Kinských 741/6, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. 24204/16/5100-41458-711693, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Af 60/2016, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 16. 11. 2017 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 23. 11. 2017 se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Po Nejvyšším správním soudu se navrhovatel domáhal toho, aby Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) byla určena lhůta k vydání rozhodnutí, jímž se končí řízení o žalobě vedené u krajského soudu pod sp. zn. 15 Af 60/2016.

[2] Navrhovatel uvedl, že jeho žaloba se týká daňové exekuce, konkrétně vyloučení majetku v jeho vlastnictví z provádění exekuce. Je přesvědčen, že vozidla zahrnutá do daňové exekuce proti daňovému subjektu jsou v jeho vlastnictví a že on jako třetí osoba nemá s exekucí nic společného. Po podání žaloby došlo ke zpeněžení vozidel a rozhodnutí krajského soudu bude zásadním předpokladem pro uplatnění navrhovatelových práv na náhradu škody vůči státu.

[3] Celková délka řízení před krajským soudem činí 17 měsíců. Dle navrhovatele nejde o složitou věc, vlastnictví k vozidlům je doloženo písemnou smlouvou. Případné příznivé rozhodnutí krajského soudu může alespoň částečně zmírnit negativní důsledky správních rozhodnutí. Do navrhovatelových práv bylo rozhodnutími finančních orgánů zasaženo, navrhovatel nijak nezavinil vedení soudního řízení a nepříznivé důsledky jeho délky by neměly jít k jeho tíži. Současně má za to, že k délce soudního řízení nepřispěl, jelikož soudu vždy poskytoval veškerou možnou součinnost.
[4] Krajský soud ve svém vyjádření k návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu uvedl, že poslední úkon ve věci učinil dne 19. 7. 2016. Soud postupuje dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a věci projednává v pořadí, v jakém došly. Délka řízení v agendě 15 Af se dle krajského soudu pohybuje v současné době kolem 2 let. Krajský soud považuje návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu za nedůvodný.

II. Podstatný obsah spisu krajského soudu

[5] Dne 7. 6. 2016 krajský soud obdržel žalobu, kterou navrhovatel brojí proti rozhodnutím finančních orgánů, jimiž byl zamítnut jeho návrh na vyloučení majetku (tahače návěsu MAN TGA a nákladního vleku AUREPA) z daňové exekuce k vymožení daňového nedoplatku společnosti JP servis-OIL, s. r. o. Současně s podáním žaloby navrhovatel navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

[6] Krajský soud dne 13. 6. 2016 zaslal žalovanému žalobu k vyjádření ve lhůtě 1 měsíce od jejího doručení a návrh na přiznání odkladného účinku k vyjádření ve lhůtě 1 týdne od jeho doručení. Současně vyzval žalovaného k předložení správního spisu. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě se žalovaný vyjádřil dne 20. 6. 2016 a krajský soud tento návrh následně zamítl usnesením ze dne 27. 6. 2016, č. j. 15 Af 60/2016 - 34.

[7] Dne 12. 7. 2016 krajský soud obdržel od žalovaného spisový materiál a vyjádření k žalobě. Poté dne 19. 7. 2016 krajský soud navrhovatele i žalovaného seznámil se složením senátu, který bude věc projednávat a rozhodovat. Poučil je o možnosti namítat podjatost soudců a vyzval je k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Navrhovateli též zaslal vyjádření žalovaného k žalobě a výzvu k vyčíslení nákladů řízení. Navrhovatel dne 27. 7. 2017 soudu zaslal vyčíslení svých nákladů řízení a souhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Dále sdělil, že nenamítá podjatost žádného ze soudců.

[8] Dne 16. 11. 2017 navrhovatel krajskému soudu doručil návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, který krajský soud dne 21. 11. 2017 odeslal Nejvyššímu správnímu soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Důvodnost návrhu na určení lhůty Nejvyšší správní soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u

věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně. Navrhovatelova žaloba nepatří mezi návrhy, které je třeba projednat přednostně.

[10] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů pak Nejvyšší správní soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud, vůči němuž návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu směřuje, učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony, které musí předcházet rozhodnutí věci, ale ve věci stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci napadlé dříve. Podstatné však je, aby v tomto stavu soud neudržoval řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích (tj. s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu). Jde o kritéria vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz bod 48. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 9. 1996, *Süßmann proti Německu*, stížnost č. 20024/92, publ. Reports 1996-IV, či bod 43. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 6. 2000, *Frydlender proti Francii*, stížnost č. 30979/96, publ. Reports 2000-VII; oba rozsudky jsou dostupné z http://hudoc.echr.coe.int).

[11] V případě, že nelze posuzovanou délku řízení s ohledem na popsaná kritéria nadále tolerovat, není možné návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zamítnout s odkazem na § 56 odst. 1 s. ř. s. a odůvodněním, že soud stále rozhoduje věci napadlé dříve než tu, které se týká návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Ochranu práva na projednání věci bez zbytečných průtahů totiž nelze odmítnout s poukazem na to, že práva někoho jiného jsou porušována ještě více. Zde se pak uplatní názor Ústavního soudu, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“; viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další; všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz).

[12] Nejvyšší správní soud v nynější věci neshledal, že řízení před krajským soudem trvá nepřiměřeně dlouho s ohledem na kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích (tj. s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu).

[13] Prvním kritériem zmíněným v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích je složitost věci. Předmětem sporu je otázka, zda navrhovateli svědčí k tahači a vleku, o které ve věci jde, právo nepřipouštějící exekuci. Navrhovatel v žalobě tvrdí, že předložil doklady o převodu vlastnického práva (smlouvy a doklady o úhradě sjednané ceny). Pro řešení sporu je klíčová právě tato otázka a Nejvyšší správní soud s ohledem na spisový materiál a povahu námitek v žalobě vyhodnotil, že věc nedosahuje ani průměrné složitosti. Nejedná se však o věc zcela jednoduchou.

[14] Co se týče významu věci, navrhovatel uvedl, že po podání žaloby došlo ke zpeněžení vozidel, která požadoval vyloučit z exekuce. Význam věci pro sebe spatřuje

v tom, že v případě úspěchu ve věci by rozsudek krajského soudu byl předpokladem pro uplatnění dalších jeho práv (např. práva na náhradu škody vůči státu). Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že předmět sporu je pro navrhovatele významný. Význam sporu však nelze považovat za jakkoli vyšší v porovnání s dalšími žalobami proti rozhodnutím finančních orgánů, které správní soudy pravidelně projednávají.

[15] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že navrhovatel ani v nejmenším negativně nepřispěl k délce řízení před krajským soudem. Podal totiž bezvadnou žalobu, za kterou společně s jejím podáním zaplatil soudní poplatek. Na výzvy soudu reagoval v určených lhůtách a nečinil nic, co by mohlo řízení protahovat.

[16] Co se týče postupu krajského soudu, lze konstatovat, že soud v krátké době po obdržení žaloby činil všechny úkony nezbytné pro uvedení věci do stavu, kdy je možno rozhodnout. U krajského soudu nelze shledávat průtahy s obstaráním správního spisu a vyjádření žalovaného a zjištění, zda strany souhlasí s rozhodnutím věci samé bez jednání. Zda dochází k průtahům s vydáním rozhodnutí o žalobě, Nejvyšší správní soud posuzuje na základě komplexního hodnocení všech hledisek zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.
[17] V době rozhodování Nejvyššího správního soudu trvá řízení před krajským soudem přibližně 18 měsíců. Při komplexním zhodnocení důvodnosti návrhu na určení lhůty lze konstatovat, že nejde o délku řízení, která by představovala průtah. Krajský soud ve věci náležitě v krátkém časovém sledu učinil veškeré přípravné úkony a v době vydání tohoto usnesení projednává a rozhoduje žaloby došlé dříve. Význam věci pro navrhovatele není natolik intenzivní, proto i z tohoto pohledu za daných okolností lze délku řízení akceptovat i s přihlédnutím k tomu, že složitost věci je menší než průměrná.

[18] K podpoře závěru, že řízení trvající 18 měsíců lze z hlediska jeho délky akceptovat, je možno poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 (publ. pod č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná z www.nsoud.cz), vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců. Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci se zohledněním všech jejích individuálních znaků lze konstatovat, že řízení před krajským soudem nedosahuje nepřiměřené délky.

[19] Nejvyšší správní soud vyhodnotil návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu jako nedůvodný, proto jej dle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

IV. Náklady řízení

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako

pokračování

oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu